

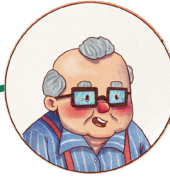
on NUMARA beş YILDIZ APARTMANI

ECE ERDOĞUŞ LEVİ

ÇİZER: DENİZ AVCIER

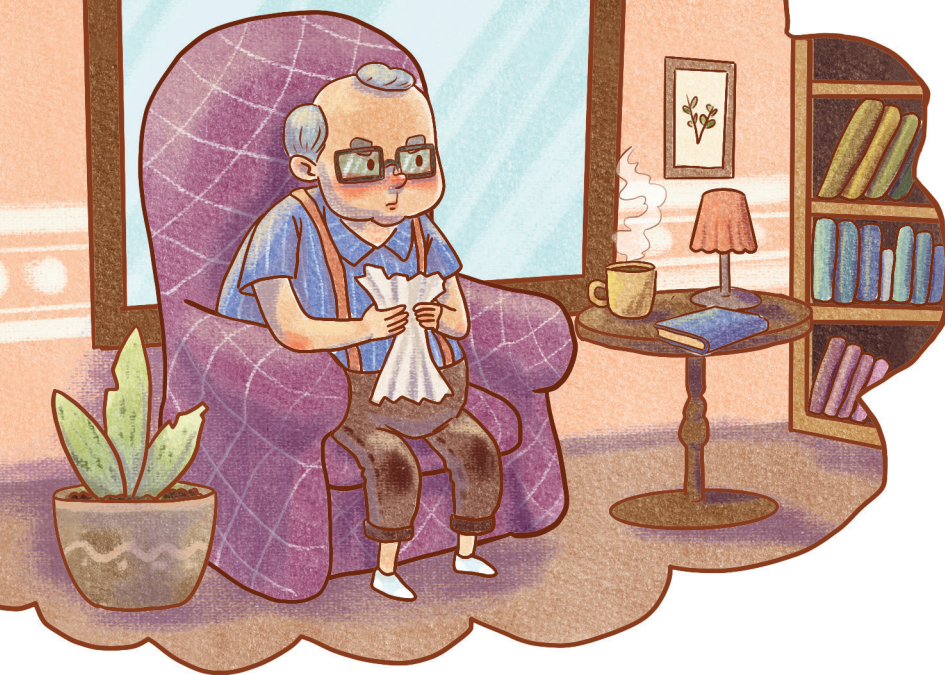

Hayırdır Tacettin Amca?

Tacettin Amca, Karanfil Sokak'ın sonundaki 10 numaralı Yıldız Apartmanı'nın en üst katında, 5 numaralı dairede oturuyordu. Uzun zamandır onu yalnızca pencereden dışarı bakarken gördüğümüz için, ne kadar şişmanlandığını tam olarak kestiremiyorduk. Ancak tombul yanaklarına rağmen, başının yıldan yıla gövdesine göre daha küçük görüldüğünü fark ediyorduk.

Tacettin Amca'yı size daha iyi anlatmak gerekirse, işte tam olarak şöyle görünüyordu:

Tacettin Amca'yı sık sık görmemizin nedeni, biz evinin karşısındaki parkta oynamaya başladığımızda **onun hemen pencereye çıkıp bize bağırmasıydı.**

Sek sek oynarken, ip atlarken ya da birinin doğum gününü kutlarken de aynı şey olurdu. Mahallemizin bütün eğlenceli etkinliklerini bu parkta gerçekleştiriyoruz. Ne de olsa bizim tek eğlence yerimiz burası, başka nerede oynayabiliriz ki?

Tacettin Amca'nın rutin bir gününde tepki verdiği bize göre oldukça sıradan durumlar:

Birimiz azıcık sesli gülse, şarkı söylese,

Aramızdan biri yere düşüp ağlasa,

Oyun sırasında biri diğerinin saçını çekse veya onu kovalasa,

İddiaya giren iki kişiden kazananı kaybedeni yere yatırıp parkın kumlarında döne döne gıdıklaşa,

Gülme krizine giren **“YEEETEEER PESSS!”** diye bağırinsa,

Kumda oynayan bebeklerden biri küreğini aldılar diye çığılığı bassa,

Salıncak sırasında anlaşmazlık çıksa,
Kaydırağa tersten tırmananlara şiddetle itiraz edilse,
Halatlarla kurulmuş tırmanma düzeneğine yan gelip yatanlar "**Haydinnn gençşşşlerrr!**" diye uyarılsa...

İşte her birinde, kurulmuş alarm gibi Tacettin Amca camda belirirdi.

Eskiden pencereden bağırmakla da yetinmiyordu. Onca kilosuna rağmen aşağı iner, topumuzu alır, parkta oynayan çocukları uyarır, kızların iplerini çeker, hatta tebeşirle çizdiğimiz sek sek oyunlarının üzerine su dökerdi.

Ama son zamanlarda, ya çok kilo aldığından ya da yorgun düştüğünden olsa gerek, beş kat merdiven inip çıkacak gücü kendinde bulamıyor gibiydi.

Fakat bir gün **ÇOOOOK** acayip bir şey oldu.

Biz tam basket maçına başlamıştık ki Tacettin Amca'nın her zamanki gibi cama çıkıp bize bağıracasını düşünüyorduk. Gerçekten de cama çıktı ama şaşırtıcı bir şekilde hiç ses çıkarmadı. "Acaba sesi mi kısıldı da biz duymuyoruz?" diye

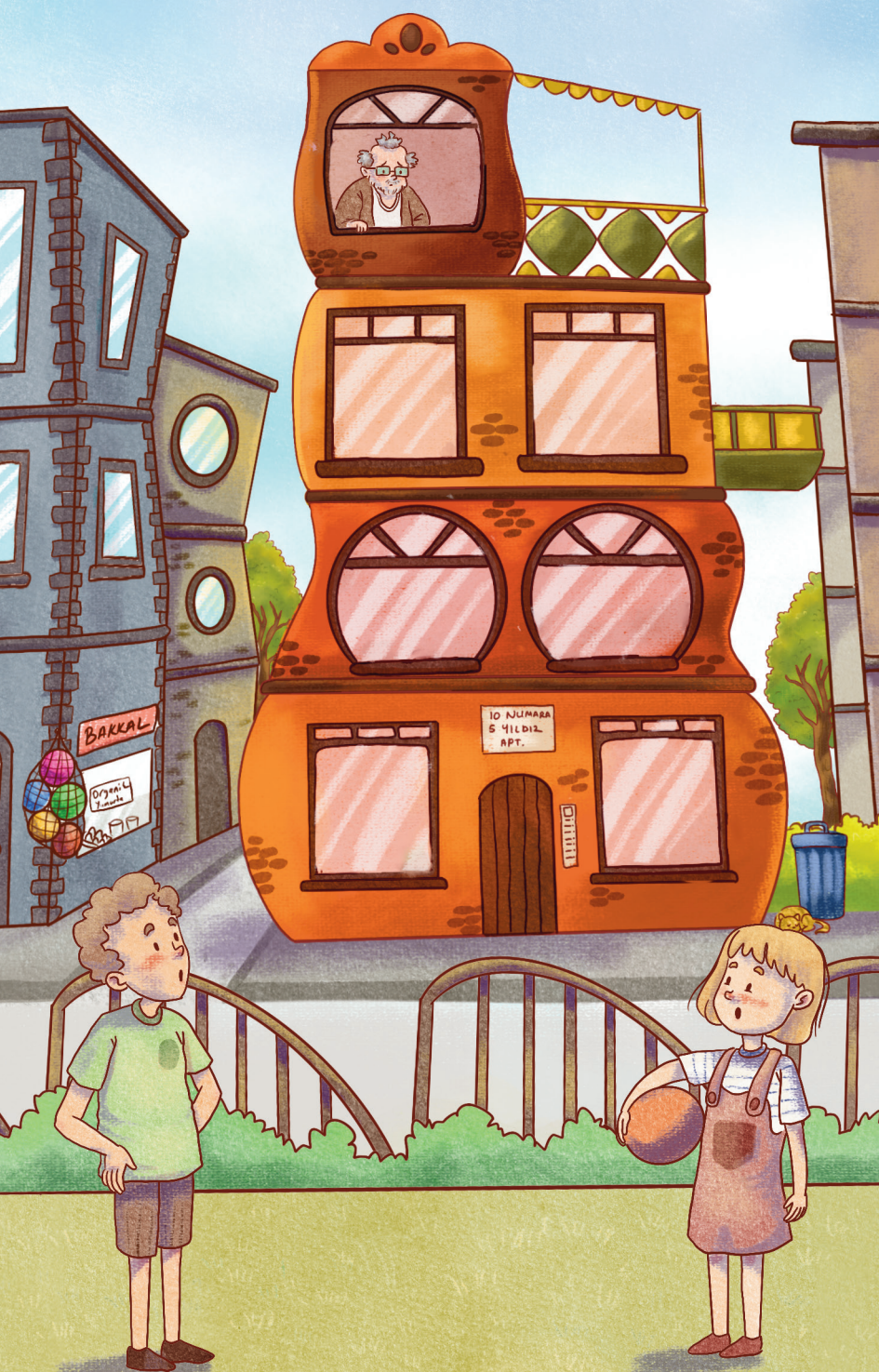
merak ettik. Tam o anda, tülünü kapatıp sessizce içeri geçtiğini gördük.

HAYRETLER OLSUN! “Hayırdır Tacettin Amca, başına bir şey mi düştü, ne bileyim ateşli hastalık filan mı geçiriyorsun nedir? Yakında anlaşılır ne olduğu...” diyerek aklımızın hiç almadığı bu enteresan hadise karşısında sessiz kaldık.

Fakat ertesi gün, bu kez yakar top oynarken ki bu oyuna bayılırız, heyecanı bambaşkadır, Tacettin Amca yine pencerede belirdi. Onu gördüğümüzde oyunu durdurduk. Bir süre göz göze kaldık, acaba bir şey söyleyecek mi diye merakla bekledik. **ALLAH ALLAH...** Tacettin Amca, tıpkı dedelerimiz yaşındaki her insan gibi, nazikçe pencerenin tülünü çekip içeri girdi. Yok dedik, bunda kesin bir şey var. **Biz artık Tacettin Amca'yı TANIYAMIYORUZ!**

Bir yandan oyunumuza karışan kalmadığı için seviniyorduk. Ama diğer yandan, yıllardır tanıdığımız Tacettin Amca'nın bu değişimine alışamıyorduk.

Man in window

BAKKAL

Organic
Fruits

10 AJUMARA
5 YILDIZ
APT.

11111111

Cumartesi gelince, tüm günümüzü parkta geçirmeye karar verdik. "Bugün mutlaka bir şeyler olacak..." diye düşündük. Nitekim istopla başlayıp basketle devam edip futbolla da günümüzü taçlandırdık.

Gözlerimiz pencerelele kilitlendi, Tacettin Amca'nın ne zaman görüneceğini merakla bekledik. Sonunda çıktı. Saçı sakalı biraz uzamıştı ve üzgün gözlerle bize bakıyordu. Aslında utangaç biri değilim. Genç olsun yaşlı olsun, herkese selam verip hal hatır sormaktan çekinmem. Ancak konu Tacettin Amca olunca duraksadım. Çünkü aramızda yıllardır süren bir anlaşmazlık vardı.

Aslında bizim Tacettin Amca ve sinir sistemiyle bir alıp veremediğimiz yok da onun bize karşı epey bir kafayı takmışlığı var. Neymiş efendim, top sesi sinirlerini zıplattıyormuş! Hadi onu anladık diyelim ama sek sek oynarken de, ip atlarken de, ebelemece oynarken bile hep aynı mesele. Sanırım "çocuk sesi sinirlerimi bozuyor" diyemiyordu da suçu top sesine atıyordu. En azından benim şahsi fikrim bu yönde.

Özellikle de "Aman kimseyi rahatsız etmeye-
lim, hastası olan, bebeğini uyutan ya da dersine
sınavına çalışan vardır." diye düşünüyoruz. Biri
azıcık fazla heyecanlansa diğërimiz "**Hopp,
şıştttttt yavaş be arkadaş!**" gi-
bisinden onu uyarıyor. Ama yine de YARANA-
MIYORUZ Tacettin Amca'ya! Sanırım Tacettin
Amca'nın limiti birilerinin ona yaranması konu-
sunda çoktan dolmuş. Yani hafızası dolu bir bil-
gisayar gibi, **HATA** verip aynı şekilde karşılıklı
anlaşığı kabul etmiyor.

"Ne yapalım, Allah onu öyle yaratmış." deyip,
"Tamam Tacettin Amca, daha sessiz oluruz."
diyoruz. Bunun üzerine etraf bir süre sakinleş-
iyor gibi oluyor. Yarım saat sonra tekrar camda
beliriyor Tacettin Amca. Yine aynı sahne yaşa-
nıyor. Böylece, yarım saatte bir tekrarlanan bu
sahnelerle akşamı ediyoruz.

Tacettin Amca bazen de bizi belediyeye
şikâyet ediyor. Belediyeden gelen görevliler:

- Çocuklar, gürültü edip etrafı rahatsız edi-
yormuşsunuz, deyince şöyle cevap veriyoruz:
- Etraf çok GENİŞ bir kavram, amirim. Bu
sadece Tacettin Amca ve bizim aramızda bir

konu. Çocuğuz biz. Hiç mi oyun oynamayalım, azıcık bir neşemiz de mi olmasın? Sosyalleşmeyelim mi biraz? Bütün gün tablete mi bakalım? Tablete bakalım da hem psikolojimiz hem de gözlerimiz mi bozulsun?

Ne yapsın, o adamcağız da emir kulu sonuçta.

- Haklısınız siz de, yine de biraz daha sessiz olun, diyor.

Valla böyle böyle yıllar geçti geçiyor. Biz yine de Tacettin Amca'ya, çocuk parkının karşısında oturduğu gerçeğini kabul ettiremiyoruz. Tacettin Amca'dan azar yiye yiye yaşlanacağımdan korkuyorum! Amcaysan amcalığını bil!

Konumuza dönersek, işte yaklaşık on beş gündür çıt etmiyordu bize Tacettin Amca. Üstelik görüyoruz ki günden güne saçı sakalı soldıkça salıyor. Önceden tıraşsız gezmeyen adam, gezmeyi bıraktığı gibi tıraşı da hayatından çıkarmış görünüyor. Tıpkı bizimle olan derdini de hayatından çıkardığı gibi.

"Bunadı mı acaba?" diye düşünüyorum. Ne bileyim, babaannem çok yaşlandığında her

şeyi unutmaya başlamıştı. Mesela beni görünce, **“Haydar, sen mi geldin oğlum?”** diyordu.

Babama benzediğim apaçık bir gerçektir ama aramızdaki yirmi altı yaşlık fark düşünülünce babam zannedilemeyeceğim de kesindi. Tacettin Amca da top seslerinin sinirlerini zıplattığını unutmuş olabilir miydi?

Belki de **“Amaaaannnn, neyse ne...”** diyerek unutmamız gereken bir konuşken, biz mahalle çocukları olarak oyunumuzu, koşturmacamızı bir kenara bırakıp bu konuyu konuşuyor, durumun gizemini çözmeye çalışıyorduk. Yok, biz bizsek, bu işin peşini bırakmayacaktık!